

KRISTENT Perspektiv

15. ÅRG. NR. 2, 2012

Kan en kristen miste troen?

Dette spørgsmål dukker jævnligt op, og mange af os slås med det fra tid til anden. Når vi gør noget, der bedrøver Gud - og vi kommer i tvivl. Er vi virkelig frelst? Risikerer vi at gå fortabt?

Side 2

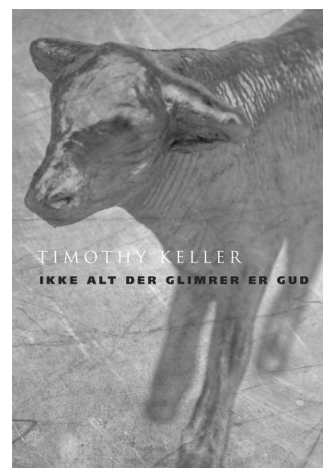

Når Himmelen er tavs

Salme 42 og 43 er en klagesang i en åndelig tørketid. Hvad gør vi, når vi ikke føler Guds nærvær, når alt åndeligt liv i os er iskulde? Lær af denne salmist.

Side 4

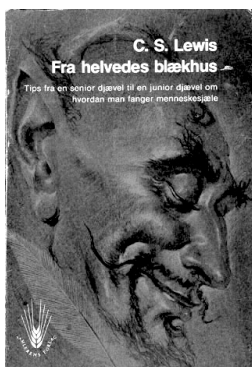
OGSÅ I BLADET...

Vi anmelder to bøger af Timothy Keller

og meget andet....

God læselyst

Hvordan beder vi?

Fangegarn forsøger at hindre de kristne i at bede. Læs om, hvilke kneb han bruger.

Side 7

Hører du Guds kald?

Gud kalder os alle til at tjene andre og fortælle dem om Jesus. Har du glemt dette kald?

Side 10

Kan vi miste troen?

Af Louis Nielsen

Spørgsmål: *"Kan en sand troende miste troen? Kan Gud tage sin Helligånd fra en sand troende? Kan en sand troende, et ægte Guds barn vende sig bort fra Gud og vælge at gå ad den brede vej til fortabelse og dermed gå fortabt? Kan et sandt Guds barn gøre synd (bevidst), som gør, at Herren tager troen fra ham?"*

Dette spørgsmål dukker jævnligt op, og mange af os slås med det fra tid til anden. Vi ved, at vi undertiden gør ting, som bedrøver Herren, pletter vort vidnesbyrd og får os til at overveje, om vi er frelst, og ægte kristne.

Vi iagttager også gennem livet, at venner, vi har delt troen med, kan forlade troen, at medlemmer i menigheden begynder at leve et helt anderledes liv og ikke længere ønsker at have noget med kirke og kristendom at gøre. Alt dette er desværre så sandt, som det er sørgeligt.

Djævelen vil også have en naturlig interesse i at tirre os med sine anklager om, at vi ikke er ægte. Og skrøbelige mennesker som vi er med et humør, som svinger op og ned, så kan vi have svært ved at holde fast ved frelsesvisheden, frelsesfrimodigheden og frelsesglæden.

Spørgsmålet trænger til en afklaring. Selvom vi ved, hvad Bibelen og lære-bøgerne i troslære fortæller os; så er det ikke helt så enkelt - helt ligefremme og kontante svar gives ikke.

Det bedste, vi kan gøre, er endnu engang at søge til Bibelen i dens helhed.

Frelsen er evig

Lad os begynde i Det Gamle Testamente. Allerede her møder vi tanken om en udvælgende og pagtstiftende Gud, og bibelordet giver os en klar fornemmelse af, at det ikke kun gælder for en begrænset tid, men har "evigheden" knyttet til sig.

Guds pagt med Abraham og hans løfte til ham om i ham at velsigne talrige folk og om at give Abraham landet har begge knyttet ordet "evig" til sig. Det samme har den pagt, som Gud indgår med Israel på Sinaj og pagten med David, som han fornyer for fuldt ud at opfylde dem i Jesus Kristus nu og i al fremtid.

Det Gud lover, det holder han. "Sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke" (Rom 11:29). "Han forbliver tro, thi fornægte sig selv kan han ikke" (2 Tim 2:13).

Det Gamle Testamente nævner også en bog, som Gud fører og i hvilken navnene på alle dem, som er hans står indskrevet. Det antydes også, at ens navn måske kan blive slettet af den bog, men det er ikke noget, som let sker eller sker vilkårligt. Israel loves også en evig arvelod, som principielt ikke kan fratages det.

Herren "vender sit ansigt til sit folk", dvs. han kendes ved det, han lader "det lyse over dem", "Han er dem nådig", og Han "velsigner dem", og "bevarer dem".

Hans kærlighed og nåde til Israel er evig og "grundfæstet i Himlen". På mange måder opmuntrer Det Gamle Testamente os derfor til at tro, at "frelsen er evig".

Ikke alle blev frelst

Men så ved vi også fra det samme Gamle Testamente, at der er en anden side, en side, vi også må tage alvorligt.

Paulus opsummerer dilemmaet, når han skriver: "Det er ikke alle, som kommer fra Israel, der er Israel, og det er heller ikke alle Abrahams efterkommere, der er hans børn" (Rom 9:6-7).

Ligeledes skriver han: "Det skal I vide, brødre: Vel var vore fædre alle under skyen og gik alle gennem havet og blev alle døbt til Moses i skyen og i havet og spiste alle den samme åndelige mad og drak alle af den samme åndelige klippe, som fulgte med, og den klippe var Kristus - og alligevel fandt Gud ikke behag i ret mange af dem. De blev jo slået ned i ørkenen. Derved er de blevet advarende eksempler for os" (1 Kor 10:1-6).

Det er altid vanskeligt at skelne mellem det, som gælder på et nationalt, kollektivt plan (Guds folk i Det Gamle Testamente; kirken i Det Nye -), og det som sker på et individuelt plan.

Ikke alle, som blev ført ud af Egypten, var nødvendigvis personligt en del af Guds folk, mellem dem, hvis navne var skrevet ind i Livets Bog; ikke alle kirkemedlemmer er nødvendigvis "født på ny". Men normalt skelner Bibelen i sin omtale af de velsignelser, som hører Guds folk til, ikke mellem ægte og dem, som kun er det på skråmt; det er kun når vi læser Bibelen i dens fulde udstrækning, at vi bliver opmærksom på det.

Derfor kan det ikke undre os, at der jævnligt berettes om frafald i Det Gamle Testamente. En stor del af det oprin-

delige Israel falder endda så meget fra, at det måske ophører med at være Guds folk, kun for måske at blive samlet ind igen i den allersidste tid. Igen: Løfterne til fædrene går Gud ikke sådan fra.

Advarsler og tugtelser er derfor en uopgivelig del af Det Gamle Testaments historie. Igen og igen må det siges til folket "Kend Herren". Kun når den nye pagt er fuldt etableret behøver "broder ikke at sige til broder: "Kend Herren" for de skal alle kende ham fra den ældste til den yngste". Men det er endnu fremtid.

Frelsen i Det Nye Testamente

Alle disse forhold har stor indflydelse på, hvordan Det Nye Testamente ser på spørgsmålet. Det oplever vi i Hebræerbrevet, men også andre steder, som i 1. Kor. 10 og Rom. 11.

Det Nye Testamente taler generelt overbevist og stærkt betryggende om den frelse, Gud giver os gennem troen på Jesus Kristus, vor Frelser og vor Herre.

"Syndens løn er døden", skriver Paulus, men så siger han også, at "Guds nådegave er evigt liv i Kristus" og det står lige så fast som det første (Rom 6:23).

"Vi har fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus"; vi har også i Ham tillidsfuld adgang til den nåde, vi står i, og vi er stolte over håbet om Guds herlighed" (Rom 5:1-2).

Vi er også forvisset om, at Gud elsker os, at vi er blevet forliget med Gud, at vi er Guds børn og har vor arv i vente hos ham. Vi fryder os over, at "for dem, som er i Kristus Jesus, er der nu ingen fordømmelse". Den er taget af ham, som "blev en forbandelse for vor skyld", som "blev gjort til synd for os, for at vi skulle blive Guds retfærdighed i Ham".

Vi ved også, at der ikke er nogen magt i universet, som "kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre". Vi har også fået den Ånd, som giver barnekår, og i den råber vi "Abba, fader!", og ved at have modtaget den Ånd ved vi også, at vi hører Kristus til.

Alle, som har taget imod Jesus Kristus, er Guds børn. Alle er de givet af Faderen til Sønnen, kommet til Ham, fordi Faderen har draget dem, og de, som kommer sådan til Sønnen, tager han imod, støder dem ikke bort, men giver dem evigt liv og står inde for dem, så de aldrig "i al evighed skal gå fortabt" eller nogen "rive dem ud af Hans hånd".

Og i 1. Johannes brev: "Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi skal kaldes Guds børn, og vi er det". "Vi ved, at enhver, som er født af Gud, ikke synder, men han, som selv blev født af Gud, bevarer ham, og den Onde kan ikke røre ham. Vi ved vi er af Gud, og at hele verden ligger under for den Onde. Men vi ved, at Guds Søn er kommet, og at han har givet os forstand, så vi kan kende ham, som er den Sande; og vi er i den Sande, i hans Søn, Jesus Kristus. Han er den sande Gud og det evige liv".

Det Nye Testamente taler klart om, hvad det er at tro på Kristus, høre ham til, være sat i den elskede Søns rige, være gået over fra døden til livet, og det siger lige så klart, at disse velsignelser ikke kan tages fra os, at Jesus, som har frelst os, bevarer os til evigt liv.

Vi vil selv bevise at vi er ægte

Når det så desværre ikke altid passer med vores oplevelser, så støder vi igen på det paradoks, vi også mødte i Det Gamle Testamente. Og det kan give anledning til frygt, anfægtelse og fortvivlelse.

For vi vil gerne bevise over for os selv, at vi er ægte, gerne bevise, at vi kan stå selv, at vi har bidraget om ikke meget så bare en lille smule til vor frelse, at det altså ikke kun er nåde og nåde alene.

At vi kun står og forbliver kristne, fordi Jesus bevarer os og står os bi med sin Ånd, det er ofte for ydmygende en sandhed for os at affinde os med.

Heller ikke kan vi frasige os, at selv som kristne synder vi, og det til trods for, at visse steder i Det Nye Testamente kan forstås sådan, som at syndfrihed er opnåelig selv i dette liv.

Når vi engang er hjemme hos Gud, skal vi for altid være fri for at synde, og da hele Det Nye Testamente er skrevet med det evige perspektiv for øje, må vi opfatte også de steder, som synes at love os syndfrihed her og nu som løfter for fremtiden - men løfter, som lige nu lærer os at se på synd som et fremmedelement i den kristnes liv.

Sandheden er dog den, at ofte må vi ty til den "trofaste og retfærdige Talsmand, vi har i Himlen" og bekende vor synd og søge tilgivelse hos ham (1 Joh 1:8-2:3).

Vi har alle "et sygt, ondt, bedragerisk hjerte", et "vantro ondt hjerte" med potentiale til at vandre vildveje, til at vende os fra Gud, holde op med at høre

Hyrdens røst, ja i yderste fald "falde fra den levende Gud".

Vi har også svært ved at kende os selv, og hvordan det egentlig står til med os over for Gud. Og Djævelen gør alt, hvad han kan for at forvirre os. 1. Johannes' Brev hjælper os med at finde ud af det gennem en række "tests", vi kan prøve os selv efter, såsom "gør vi retfærdigheden?", "bliver vi i Kristus?", "gør vi efter hans bud"? "bekender vi Jesus"? "hører vi det apostlene lærer os"? "elsker vi brødrene"? "har vi Guds Ånd"? "kan Helligåndens frugt mærkes og kendes af vore liv"?

Ingen af disse er ultimative, og anvender vi dem på os selv og vor vandring med Herren, kan det godt hænde, at vi dumper ofte, men så kendes det, at vi er ægte på, at vi søger til Herren og hos ham får den tilgivelse og genoprettelse, som gør, at vi kan vandre videre med hjerter, som ikke fordømmer os, fordi de i mødet med hans kærlighed fuldkommengøres i Guds evige kærlighed.

Vi har brug for realitetssans. Selvbedrag hjælper os ikke, fører os snarere ind i fortabelsen. Vi har brug for ydmyg selverkendelse: "Herre du kender alle ting, og du ved, at jeg har dig kær".

Vi har brug for Helligåndens hjælp; kun ved den kan vi bevares og vokse som kristne. Vi har brug for Herrens forbøn for os, for andre kristnes forbøn. Vi har brug for Guds ord. Vi har brug for fællesskab, også for nogle, som kan formane os, når de ser os handle forkert. Den tjeneste forsømmer vi alt for ofte og er for forbeholdne til at tage imod.

En sand, ægte kristen erkender i sin ånd, at hvad der er skrevet her er sandt, og han vil lytte til det, lade sig vejlede af det, rette ind efter det. En derimod, som måske kun på overfladen er kristen, som aldrig for alvor har omvendt sig til Herren, vil næppe forstå og vil fremture med sit liv, som han hidtil har gjort det, og en dag ser vi ham måske ikke længere. Før eller siden kommer det for en dag, hvem der er ægte, og hvem der ikke er det. Bombastiske og entydige svar skal vi undgå. "Herren kender sine", det står fast, men hermed følger også, at "den, som påkalder Herrens navn, lad ham afstå fra uretfærdighed".

Konkluderende svarer vi både ja og nej på de spørgsmål, som indledte denne artikel. Hvorfor fremgår forhåbentlig af artiklen.

Når Himmelen er tavs

Klagesang i en åndelig tørketid

Af Carsten Thomsen

*Du er en Gud, der skjuler dig,
Israels Gud er frelser.
Es. 45:15*

- Jeg føler dyb ensomhed i mit hjerte, skrev Mother Theresa i 1955 til sin ærkebiskop i Calcutta. Og hun klagede i årevis i mange breve til sine vejledere om den åndelige tørke, hun befandt sig i:

- Bed for mig. Alt i mig er iskulde. Kun min blinde tro holder mig oppe. Alt andet er dybeste mørke.

- Jeg vil elske Gud, som han aldrig er blevet elsket før, men der er kun denne forfærdelige tomhed, denne følelse af, at Gud er borte. Bed for mig, at Gud vil tage dette mørke bort fra min sjæl – også selv om det kun er for et par dage.

- Jeg får at vide, at Gud elsker mig – og alligevel er mørket og kulden og tomhedens virkelighed så omfattende, at intet rører min sjæl. Gjorde jeg fejl, da jeg blindt overgav mig?”

- Vær sød at gå i særlig forbøn for mig, så at ikke jeg skal fordærve Hans værk, og så at Vor Herre måtte vise Ham selv for mig. For der er sådan et frygteligt mørke inden i mig, som om alting var dødt. Sådan har det været, omtrent fra jeg påbegyndte 'værket'.

Folk blev chokerede, da disse breve blev offentliggjort efter Mother Therasas død. Hun var symbolet på næstekærlighed. En mønster-kristen. Men i sit eget hjerte var der åndelig tørke i mange år. I disse citater er der både fortvivlelse

og forvirring. Hvorfor? Har jeg gjort noget forkert. Hvorfor er der intet åndeligt liv? Hvorfor var alt tørt – samtidig med at hun havde ofret alt for at hjælpe de fattige og udstødte i samfundet?

Når alt er knastørt

Salme 42 og 43 – som egentlig skal betragtes som én sammenhængende salme – udtrykker denne åndelige erfaring – eller rettere mangelen på samme. Salmisten sammenligner sig med en hjort, der er kommet ned til flodbredde for at søge efter vand, men floden er udtørret. Det er bagende varmt, ikke en vind rører sig, alt er knastørt. Hjorten er ved at dø af tørst og søger derhen, hvor den ved, der burde være vand. Men der er ingen dråber, der kan lindre. Så nu skriger den hjerteskræende og intenst – nærmest et dødsskrig. Den kan ikke leve uden vand.

Det er et stærkt billede på åndelig tørhed. Tavsheden fra Himmelen. Følelsen af at Gud har forladt os. At vore bønner ikke når Gud og ikke høres af Gud. At den trøst, opmuntring, fred og kærlighed fra Gud, som vi længes efter, ikke er der mere. Guds Ord virker tørt, bønslivet er frugtesløst, fællesskabet er afbrudt, der er ingen Guds musik i sjælen mere.

“Hvorfor har du glemt mig?”, “hvorfor har du forstødt mig?” (42:10, 43:2) spørger han undrende Gud.

Der er en, som engang har lavet et “kristent” klistermærke med sætningen “If God seems distant, guess who

moved?” – her er denne åndelige erfaring reduceret til et unuanceret sarkastisk slogan. Nej, det er ikke salmisten, der har bevæget sig i den forkerte retning. “Min sjæl tørster efter Gud”, råber han. Han søger Gud med alt hvad der er i ham, men Gud synes langt væk.

Det er de færreste, som går igennem så ekstrem og mangeårig gudsforladthed, som Mother Theresa erfarede. Men de fleste vil mærke noget af denne åndelige tørke i deres vandring med Jesus.

Der er salmer, hvor denne åndelige tørhed er forbundet med synd og skyld. Men sådan er det ikke her. Jeg tror ofte, at vi er hurtige til at tænke: Der må være noget galt med mig, siden jeg har det sådan. Jeg må have gjort noget forkert. Der må være et eller andet på min kristne to-do-liste, som ikke er krydset af, der må være en knap, jeg kan trykke på, så jeg igen kan føle Gud. Vi vil måske nødig indrømme det i et kristent fællesskab af frygt for responsen: “Øh, hvad? Oplever du ikke Guds nærvær i dit liv? Har du husket at bede, læse din Bibel, bekende dine synder? Husk Guds løfter – Gud er dig altid nær. Det må være dig, der er noget galt med.”

I et af brevene til sine åndelige vejledere stiller Mother Theresa spørgsmålstegn ved Guds kærlighed til hende:

- Jesus har en særlig kærlighed til dig. Hvad mig angår, er stilheden og tomheden så stor, at jeg kigger men ikke ser, lytter men ikke hører.

Spørgsmålet trænger sig på. Har jeg gjort noget forkert? Eller er Gud holdt

Som hjorten skriger
ved det udtørrede vandløb,
sådan skriger min sjæl efter dig, Gud.

Hvorfor har du glemt mig?
Hvorfor skal jeg vandre i sorg
plaget af fjenden?

op med at elske mig, siden jeg er i denne åndelige tørketid?

Mange ting er gået galt

Vi får ikke præcist af vide, hvad det er, som er sket i salmistens liv. Nogle ting har været medvirkende til den tilstand af åndelig tørhed og depression, som han er i. Blandt andet manglende fællesskab: "Jeg husker det og udøser min fortvivelse: Jeg gik i festskaren, jeg vandrede til Guds hus under jubelråb og takkesange i valfartsskaren" (42:5).

I Jerusalem tilbad han sammen med sine medtroende i Guds hus. Men nu er han borte fra dette fællesskab. Hvad der er sket, ved vi ikke - måske er han flyttet eller flygtet i eksil. Men han savner at være sammen og blive opmuntret i et fællesskab af troende.

Det kan være en eller anden skuffelse,

lidelse eller modgang, han har haft i livet, hvor Gud ikke har grebet ind. "Mine fjender håner mig og spørger mig dagen lang: Hvor er din Gud?" (42:11). Der må være sket noget i denne troendes liv, siden folk er på nakken af ham. Ja, han stiller selv spørgsmålet til Gud: "Jeg siger til Gud, min Klippe. Hvorfor har du glemt mig?" (42:10).

"Havdyb råber til havdyb, når dine strømme bruser; alle dine brændinger og bølger skyller hen over mig", siger han til Gud. Det er som om, at tilværelsen er som et havdyb, der vil skylle ham helt omkuld - og det ene havdyb kommer efter det andet, ind over hans liv.

Den åndelige tørhed og depression betyder, at det nu også er gået ud over hans helbred - og det øger nok hans modløse tilstand. "Tårer er blevet mit brød" (42:4). Det eneste han spiser er tårer. Han har ingen appetit. Han græder

hele natten. Han sover ikke. Der er et fysisk aspekt her, der som er medvirkende til at han føler sig åndelig tør. Han er formentlig overanstrengt, stresset, han behøver hvile, mad, motion, måske medicin.

Salmisten gør fire ting:

1. Udøser sin sjæl til Gud: "Jeg udøser min fortvivelse" (42:5), siger salmisten. Du er måske i en situation, hvor du intet føler over for Gud. OK: Tal til Gud om, hvor meget du savner Ham. Tal til Ham om Hans tavshed. Lad være med at ignorere Gud, men vær helt ærlig over for ham og fortæl ham nøjagtigt, hvad du føler lige nu og sæt ord på din situation over for Gud, dine kampe, det, der tynger dig. Hvor meget du har behov for Guds nærvær lige nu.

Det er som regel den bedste medicin

i sådan en situation. Fristelsen er stor til bare at holde sig væk fra Gud, når vi nu ikke kan mærke hans nærvær eller bliver opmuntret af åndelige ting.

Mother Theresa skrev bekendelsesbreve til sine åndelige vejledere - og det er nok også en god ide, at vi deler åndelige erfaringer med hinanden. At vi over for andre får sat ord på det, der tynger os og når Gud synes at have forladt os.

2. Ransager sig selv - og prædiker til sig selv: "Hvorfor er du fortvivlet, min sjæl? Hvorfor skælver du i mig?" Tre gange gentager han det i de to korte salmer. Ubevidst så har vi hele tiden en samtale kørende i os selv - med os selv - om os selv. Her gør han det meget bevidst - prædiker til sig selv, taler sig selv i rette, søger årsagen til fortvivlelsen og den åndelige tørke.

Nogle gange kan vi være deprimerede eller triste til mode uden egentlig at kende årsagen. En mørk sky er kommet over dit liv, men hvorfra ved du ikke. Måske bare hele din livssituation føles specielt vanskelig lige nu. "Hvorfor skælver det i mig?". Er der noget, jeg har sat min lid til, som jeg ikke burde? Hvorfor bliver jeg så bange, fortvivlet, frygtsom lige nu?

Dette sker i bøn foran Gud. Men han taler ikke kun til Gud, men også til sit eget hjerte. Der er ikke langt fra dette og så til bønnen i salme 139:23: "Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig, og kend mine tanker". Gud, åbenbar for mig, hvad der er galt og hvorfor jeg er så trist til mode, hvorfor du føles så langt væk.

3. Sætter sit håb til Gud: For jeg skal takke ham på ny, min frelser og min Gud.....Om dagen sender Herren sin godhed, om natten lovsynger jeg ham og beder til den levende Gud".

Ved at nævne Guds navn, hans karakter, ved at minde sig selv om Guds løfter, så rejser troen sig på ny i salmistens hjerte. Det sker næsten altid i disse klagesange. Det betyder ikke, at problemet er løst, eller at fortvivlelsen er borte. Den kommer snart tilbage, men der er ligesom trøst. Midt i mørket, så vil Gud på et eller andet tidspunkt lægge en lovsang i vores hjerte, en taknemmelighed i vort indre, en tillid i vor sjæl, så vi kan holde fast i ham.

4. Han beder om lys over sin situation: "Send dit lys og din sandhed, de skal lede mig, bringe mig til dit hellige

"Den, der vandrer i mørket og ikke ser lys, skal stole på Herrens navn og støtte sig til sin Gud." (Es. 50:10)

bjerg og til din bolig. Så kan jeg komme til Guds alter, til Gud, min glæde og min fryd, og takke dig med citerspil, Gud, min Gud" (43:3-4).

Han beder om at Gud må vise ham en vej ud af den nuværende situation. Han ønsker ikke at forblive åndeligt tør, men igen mærke Gud, erfare Guds glæde og fryd, igen at blive fyldt med lovsang og tilbedelse.

Richard Foster skriver et sted, at klagesange giver os muligheden for at knytte en næve mod Gud det ene øjeblik og bryde ud i lovsang det næste øjeblik.

I mange klagesange er der bevægelser frem og tilbage mellem tro og tillid, afmagt og fortvivlelse. Som en vekselvirkning mellem tro og tvivl - lys og mørke. Nogle gange lyser håbet stærkest, andre gange mørket. Men fælles er, at det sker foran Gud - og her afslører den robuste tro sig.

Gud er der stadig

Så har Gud virkelig forladt os - har han "forstødt" salmisten? Var han ikke nær Mother Theresa? Vi kan pege på mange skriftsteder, som siger afgjort nej.

"Hold jer nær til Gud, så vil han holde sig nær til jer." (Jak. 4:8)

"Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud" (Es. 41:10)

"For Herrens øjne hviler på de retfærdige, hans ører hører deres råk om hjælp". (1. Pet. 3:12).

Jo, Gud synes mange gange tavs, svarene på vore bønner udebliver, vi mærker ikke hans Ånd i nogle perioder - men det er ikke alt, der er at sige. Som Gud

lærte Elias, så var Herren ikke i den store storm, men i den sagte susen. Den, som vi ikke hører med mindre vi bringes til et sted, hvor vi virkelig lytter intenst. Der er noget, Gud ønsker at lære os i tørketiden, bringe os tilbage til det helt fundamentale at leve i tro og tillid til hans ord alene.

"For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren; for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer (Es. 55:8-9).

Vi ser ikke den engel, der står ved vor side midt i mørket. Gud har ikke glemt dig i din tørketid, selv om du føler det. Det er svært at forstå, at Gud skjuler sig - men hans planer for dit liv er lagt med et helt andet perspektiv, end det vi lige nu har.

Som Mother Theresa skriver: "Kun min blinde tro holder mig oppe. Alt andet er dybeste mørke".

"Den, der vandrer i mørket og ikke ser lys, skal stole på Herrens navn og støtte sig til sin Gud." (Es. 50:10)

Når vi vandrer i mørket og ikke ser lys - så må vi sætte al vor lid - trods al erfaring - til Guds Ord. Og så beder vi med salmisten. "Send dit lys og din sandhed".

Det vigtigste er, at vi holder fast i Gud i sådan en periode, holder fast i, at Gud er der. Han hører vort klageråb, han har ikke forladt os, men er der i vort mørke, selvom det er skjult for os. Når vi holder os nær til ham, så holder han sig nær til os.

For Gud har selv sagt: »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke.« (Heb. 13:5)

Fra Helvedes Blækhuis!

Brev 4: Om bønnens kamp i den kristne

Af Louis Nielsen

Bøn er et tema, som ofte optager C.S. Lewis, og brev IV i "Fra Helvedes Blækhuis" er et af hans meget vigtige indlæg om bøn.

Mange af os, bestemt også undertegnede, må erkende, at der er meget i bønnens landskab, vi dårligt nok kender. Vi vil læse dette brev med et åbent sind og med en stille bøn om, at vi gennem det må lære at bede. Det ironiske i situationen er, at Helvede nogen gange ser klarere, end vi gør. Fangegarn opfatter emnet "bøn" som "pinligt" at skrive om. Hvorfor?

Set fra Helvedes synsvinkel er bøn pinlig, fordi Helvede lider mange nederlag, når mennesker beder. Men Fangegarn skal ikke altid tages for pålydende. Han betjener sig af en bestemt spydig retorik, fuld af ironi og sarkasme.

Bøn giver ofte os kristne dårlig samvittighed, dels fordi vi føler, at vi beder for lidt, dels fordi vi måske beder i vantro og selvisk, og så savner vi ofte svar på bøn, og det igen giver os en række anfægtelser. Altsammen bliver det så meget mørkere, når vi husker på den frimodighed, Det Nye Testamente, herunder ikke mindst Jesus taler om bøn.

Andre taler måske ofte om sejrende bøn, men desværre også nogen gange uden af frugterne heraf er åbenlyse i deres liv. Jo bøn kan også være pinlig for os at tale om og blive mindet om.

Bønner - ordene på vore læber

For Fangegarn ville det være en sejr, hvis Malurt kunne lykkes med at få "patienten" til helt at holde op med at bede.

Men så heldig kan Malurt ikke forvente at være med denne patient, som er vendt tilbage til "Fjenden" i voksen alder. Her må mere snuhed til.

Måske husker "patienten" sin barn-

doms bønner, hvordan de var udenadslærte, mekaniske, mere remser end noget som kom indefra, og som både hjerte, vilje og forstand var med i.

Udnyt det, råder Fangegarn. Sådan vil han ikke mere bede. Nu skal bønnen være spontan, noget indre, som ikke er bundet af former og regler. Men hjælper det "patienten"? Gør det andet end at "hensætte ham i en udflydende andagtsstemning, som ikke har noget at gøre med en virkelig koncentration af vilje og tanker"?

Det er en meget vigtig pointe Fangegarn her fremsætter, ikke mindst i en tid, hvor vi lægger så megen vægt på følelser og det indre liv. Vil vi ikke altid savne ord, når vi søger Gud i bøn?

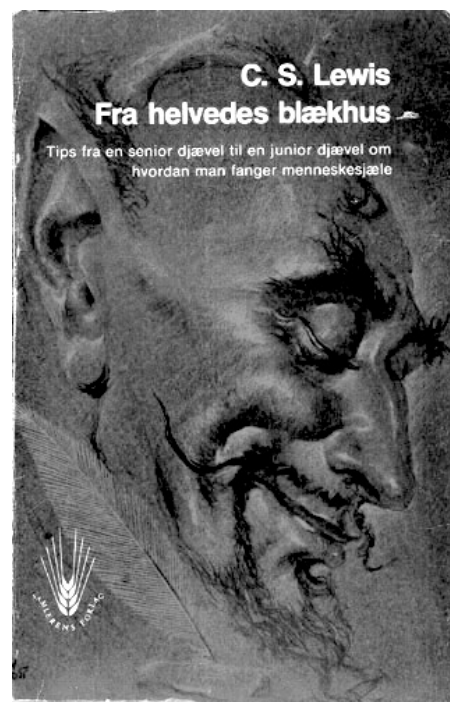
"Vi ved ikke, hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke", siger Paulus uden omsvøb i Rom 8:26, og Jesus forvisser os om, at vi ikke bliver hørt på grund af vore mange ord.

Ser vi dybt nok ind i vore hjerter, vil vi ofte være i tvivl om både vore motiver til at bede, vor ærlighed og oprigtighed, når vi beder; ofte har vi en formemmelse af at måtte varme op og gøre os til overfor Gud, før vi føler os rigtig rede til at bede. Men alt det kvæler bønnen, før den kommer igang.

"Bøn er", synger James Montgomery, "at tale jævnt med Gud, som barnelæber gør hver dag", "med frimodighed at træde frem for nådens trone for at få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid" (Heb 4:16).

Hvordan vi gør det, og hvor vi finder ordene, er ikke så afgørende. Ultimativt beror altsammen på Helligånden, der bærer vore bønner frem for Gud. Så gør det ikke så meget, at vi ikke ved hvordan og hvorledes og ikke kan finde ud af, hvad vi skal bede om og med hvilke ord.

Hvorfor kimse ad faste bønner, som om de pr. definition er ringere end vore egne formulerede bønner. Hvorfor ikke bede ud fra Skriften, ud fra det, som

vor bibellæsning lægger op til os at bede om? og hvorfor ikke bruge Skriftens ord? Hvorfor ikke bruge Salmebogen som forlæg for vore bønner? eller en klassisk andagtsbog, de kirkelige bekendelser, tidebønnerne bagest i Salmebogen? Sådanne praksis kan være os til god hjælp, og vi kan mene lige så godt, det vi beder med ord, lært af andre, som det vi former med vore egne ord.

Den dovne bøn

Men behøver vi ord, når vi beder? Kan vi ikke blot "samle vort sind til kærlighed og give en bønfoldende følelse frit løb"? Lige netop "den slags bøn", skriver Fangegarn, "vil vi gerne have". Den har "en overfladisk lighed med den bøn uden ord, som forekommer hos dem, der er nået meget langt i Fjendens tjeneste", og derfor "kan begavede og dovne patienter indfanges af den temmelig lang tid".

Man må sige, at Fangegarn kender menneskehjertets kringelkroge, bedre end vi kender det selv. Kan det virkelig være sandt, at vi kan være for dovne til

at bede og derfor tror, at vi kan sætte os ned i en komfortabel lænestol og bringe os selv i en bedende sindstilstand uden at ville lægge ord, tanke, vilje og handling til det?

Kan vi reducere bøn til at være noget hen i retning af en "feel-good" følelse, uden at vi nærer noget oprigtigt ønske om at tale med Gud, bringe "vore ønsker frem for ham i bøn og påkaldelse med tak", kende Guds vilje og gå ad hans veje? Vor anklager mener, det er muligt, og desværre synes han nogen gange at have ret. Men "shame on us".

Bønnens kamp

Bibelen bruger ind imellem stærke ord for det at bede. Det kan være "en kamp", Moses stod i timevis med løftede hænder, medens Israel kæmpede mod sine fjender, og han risikerede sit liv som forbeder for det, da det var faldet i uoprettelig frafald og synd.

Jesu sved blev som blod, da han stred i bøn i Getsemane Have, og "medens han (Jesus) levede på jorden, opsendte han, under høje råb og tårer, bønner og anråbelser til ham, som kunne frelse ham fra døden, og han blev bønkhørt for sin gudsfrygt" (Heb 5:7).

Paulus "stred" i sine bønner for Guds menigheder og for sine kristne venner; han beskriver det selv som "en kamp" (Kol 2:1).

"Bed altid" formanede han sine medkristne til, og "vær udholdende i bøn, våg med bøn og tak, og bed også om, at Gud vil åbne os en dør for ordet, så vi kan forkynde Kristus-hemmeligheden, som jeg sidder i fængsel for" (Kol 4:2-3).

Med til den fulde rustning hører også bøn: "Under stadig bøn og anråbelse skal I bede i Ånden og holde jer vågne til det og altid være udholdende i forbøn for alle de hellige" (Ef 6:18).

Selvoptagethed

Fangegarn lægger ikke skjul på at være på farlig grund, for retter patienten virkelig sin opmærksomhed mod Fjenden, så er Helvede besejret. Men, skriver han "der findes midler til at hindre dem i at gøre det".

Det simpleste er at vende deres opmærksomhed mod dem selv. "Sørg for, at de stadig iagttager deres eget sind og prøver at fremkalde følelser dér ved at

sætte deres egen vilje ind på det.

Når de egentlig vil bede Ham om næstekærlighed, så lad dem i stedet for begynde at prøve på at fremkalde kærlige følelser for sig selv uden at lægge mærke til, at det egentlig er det, de gør.

Når de egentlig ville bede om mod, lad dem så prøve at føle, de har fået tilgivelse. Lær dem at vurdere hver enkelt bøn efter hvor godt det lykkes at fremkalde den ønskede følelse, og lad dem aldrig få nogen anelse om, i hvor høj grad dette afhænger af, om de i det øjeblik er raske eller syge, udhvilede eller trætte".

Dette er "taget lige på kornet", og hvor er det underfundigt! Men tænker vi efter, finder mange af os sandsynligvis sig selv i denne observation; jeg gør i hvert fald.

Følelser er en usikker indikator for, hvordan det virkelig står til med os. De afhænger som skrevet står af mange ting, bl.a. af sundhed og sygdom, friskhed og træthed, munterhed og tristhed.

Temperamentsforskelle spiller også en stor rolle. Leder vi efter, om bønner gør en forskel eller ej i vort liv, så lad os ikke se på sådanne overfladiske og tilfældige ting, men efter "Åndens frugt" i vort liv, om "vi er blevet rige på kærlighed og gode gerninger", om Herrens glæde kan mærkes i os og omkring os, om vi er "blevet rige i håbet ved den kraft, som Helligånden giver".

Hvem beder vi egentlig til?

Malurt skal være klar over, at han står overfor en formidabel modstander, for "Fjenden ligger ikke på den lade side, og overalt, hvor der bliver bedt, er der fare for, at Han selv griber umiddelbart ind".

Vigtigt for Lewis' menneske- og kristendomssyn er den måde, Fangegarn får indflettet sine bemærkninger om Helvedes syn på menneskeskabningen. For Helvedet er mennesket kun et dyr, intet at regne for åndsmagter som Fangegarn. Men sådan er Fjendens holdning ikke. Han går, sin majestæt og herlighed til trods, ikke af vejen for at bøje sig ned til disse usle skabninger, hjælpe og bjærge dem, når de råber til Ham og indgyde dem "selverkendelse på en fuldkommen skamløs måde".

Men trods det, lader Fangegarn Malurt forstå, at der stadig er muligheder. For "menneskene går ikke ud fra den direkte erkendelse af Ham (af Gud), som vi desværre ikke kan undgå. De har

aldrig kendt den frygtelige klarhed, dette stikkende og svidende lysskær, som giver vort liv en baggrund af stadig pine. Hvis du ser ind i din patients sind, når han beder, vil du ikke få det at se. "Hvis du undersøger den genstand, han retter sin opmærksomhed imod, vil du opdage, at den er noget meget sammensat, der indeholder mange fuldkommen latterlige bestanddele".

Fangegarn fortsætter med at beskrive bestanddelene af den genstand, patienten retter sin opmærksomhed mod, når han beder. Billeder han har af Jesus under hans jordelivs fornedrelse, uklare forestillinger om Guddommens to øvrige personer sammen med nogle af hans egne fornemmelser, som "bliver overført på genstanden for tilbedelsen".

For nogle læsere vil det forekomme en anelse filosofisk. Så meget tænker vi sjældent over, hvem det er, vi beder til, og hvordan vi forestiller os ham. Hvor er Han? er Han lyslevende, personlig - mere personlig end vi selv er - møder vi ham som et "JEG" overfor et "du" eller er han et "den", en ting, vi selv har skabt, ikke den person, som har skabt os.

Når vi lytter til Jesus og hører ham tale om sin Fader og til sin Fader fornemmer vi tydeligt, at her er to i samtale og samklang med hinanden, som har kendt og kender hinanden fra evighed af. Jesu kendskab til Gud er direkte. Og det vidunderlige er, at Han har lukket os ind i dette direkte fællesskab og denne direkte måde at kende Gud på. I Jesus Kristus og ved hans gerning for os og ved hans myndighed fra Gud og hos Gud kender vi nu Gud som vor Fader og vor Gud, Jesu Fader og Jesu Gud. Er det mon en del af hemmeligheden ved at "bede i Jesu navn"?

Som mennesker af kød som vi er, er vi sene til at lære det, og Fangegarn kan have ret, at ofte, når vi beder, er vor gudsforestilling ikke baseret på Guds åbenbarede ord og vores unikke forhold til Jesu person og Jesu navn, men på allehånde andre forestillinger og fornemmelser, vi måtte have om Gud.

Lewis rejser sagen på et endnu dybere plan. For tænk nu, "hvis han (patienten) nogen sinde kom til at skelne og nogen sinde bevidst rettede sine bønner "ikke til det, jeg tror, Du er, men til det, Du selv ved, Du er", så kommer vi (Helvede) i en situation, der for øjeblikket er fortvivlet".

For "hvis det sker, at alle hans tanker og forestillinger bliver slynget til side, eller, hvis han beholder dem, at han så gør det i fuld erkendelse af deres blot og bar subjektive karakter, og manden så overgiver sig til den fuldstændigt virkelige, uden for ham selv eksisterende, usynligt nærværende Gud, som er hos ham der i værelset, og som han aldrig vil lære at kende, som Han kender ham - ja,

så er det, at det uberegnelige kan ske"

Men også her antyder Fangegarn at måske er det muligt at finde et smuthul. For når sandheden skal siges, så higer mennesket ikke så meget efter den situation, at de møder den sande og virkelige Gud, som de selv siger og tror de gør.

Forholder det sig virkelig sådan? Søger vi Gud for Hans egen skyld, for virkelig

at kende Ham sådan som Han er med den risiko, det måtte indebære for os? - Lewis taler om, at "sjælen bliver nøgen under bøn" altså forsvarsløs. - eller søger vi ham for, hvad vi håber og tror, vi kan få ud af det. Som Fangegarn så kynisk og sarkastisk skriver: "Der er noget, der hedder at få oven i handelen!"

Ikke alt der glimrer er Gud

"Ikke alt der glimrer er Gud" af Timothy Keller; oversat af Birger Petterson, Credol Lohse, 2012; pris kr. 249,95.

Det er ikke første gang, vi anmelder en bog af Timothy Keller, og også denne gang er det en stor glæde at gøre det.

Nej, vi er ikke ved at opbygge en fan-kultur omkring Tim Kellers person - det lægger han slet ikke op til - dertil er han en alt for seriøs person. Vi gør det, fordi hans bøger er så samtidige, så dybt forankrede i Skriften, så illustrative og praktiske, så blændende godt skrevet.

Når der er så mange bøger skrevet af Keller, er det fordi, det er hans forsæt at skrive en bog pr. år. Indholdet af hvert års bog falder sammen med, at bogens tema også har været et af årets gennemgående prædikentemaer i The Redeemer Church på Manhattan i New York. Men hver af bøgerne er selvstændige kompositioner, ikke afskrift af prædikerne.

Selvom bogens danske titel "Ikke alt der glimrer er Gud" er både rammende og velvalgt, så siger den ikke helt det samme om bogens indhold, som den engelske titel: "Counterfeit Gods- The Empty Promises of Money, Sex, and Power, and the Only Hope that Matters". Bogen er tilegnet Kellers sønner, David, Michael og Jonathan, om hvem Keller siger, at "de kan gennemskue det falske". Det er også hans formål - at vi, læserne, skal kunne det samme.

Friske illustrationer

Keller er god til at finde eksempler og illustrationer fra mange sider af det of-fentlige liv, og de er altid rammende, forfriskende nutidige, nemme for de fleste af os at identificere os med.

Det er tydeligt, at Keller er en mand,

som både læser meget, taler med mange, er ægte lyttende, ydmyg, empatisk og forstående, og aldrig fordømmende og hoven. Det er også tydeligt, at han lever og arbejder i en af verdens toneangivende storbyer. Han kender det postmoderne menneske og hvordan det tænker bedre end de fleste.

Men bogen henvender sig til os alle; vel er den amerikansk, men også vi kan genfinde os selv i den, endda genfinde os selv alt for ofte.

Og som vi læser os igennem bogen og reflekterer over dens indhold - og den er skrevet sådan, at det vil vi ikke kunne lade være med - så rammes vi i vor ånd og samvittighed, og det kommer til at stå klart for os, hvor mange afguder, vi bærer rundt på i vore hjerter, og hvor stor en magt og indflydelse, de udøver over os. Det er ikke for ingenting, at Herrens apostle - både Paulus og Johannes - ad-varer os mod afgudsdyrkelse.

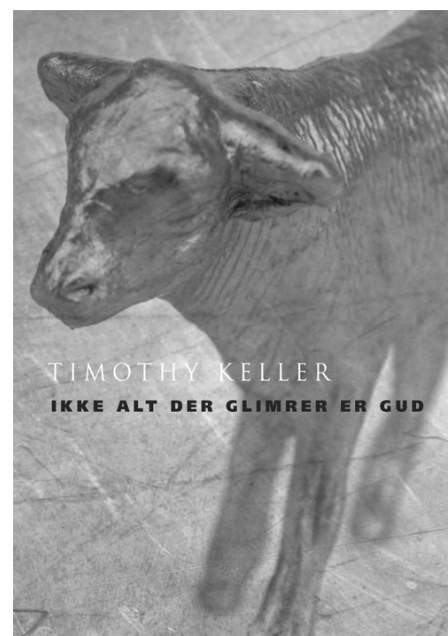
Bogen er på 211 sider, noterne til sidst i bogen er ialt 119 i tallet og fylder 28 sider. Bogen har 7 kapitler indledt af en Introduktion og afsluttet af en Epilog.

Afgudsfabrikken

Introduktionen bærer den malende overskrift: Afgudsfabrikken; Epilogen "Om at finde og erstatte afguderne". Ud mellem de to er bogens øvrige indhold spændt. Introduktion og Epilog fortæller os, hvad det er om, og hvor Keller vil hen med det alt sammen.

Bogens kapitler afslører en for en de forskellige afguder, vi moderne men-nesker, herunder også vi kristne dyrker.

1. Alt hvad du altid har ønsket dig
2. Love is not all you need
3. Penge ændrer alt

4. Forført af succes
5. En besat verden
6. De skjulte afguder i vort liv
7. De falske guders endeligt.

Læser du kun en bog om året, så lad denne være den, du læser. Læser du slet ikke, så prøv for en gang skyld at overvinde din apati og måske åndelige dovenskab og læs denne bog. Den vil give dig en del at spekulere over, men den vil også berige dig, og måske som en sidegevinst lade dig indse, hvor meget du går glip af ved ikke at læse.

Jeg behøver ikke at skrive det; enhver vil kunne se det ud af anmeldelsen, men alligevel for fuldstændighedens skyld: Bogen være varmt anbefalet.

Grafisk er det en smuk bog. En særdeles illustrativ forside, sat med en læsevenlig og behagelig skrift, trykt på dejligt, ikke for tyndt papir; pænt hæftet, en bog, der er kælet for. Bravo Credol Lohse fortsat i det spor.

Louis Nielsen

hører vi KALDET fra Gud til at GÅ?

Af Astrid i Hjøllum Christensen

Lige for tiden vælter det ind af døren med reklamer for julen. Med alt hvad vi måske ønsker os, men også hvad vi bør ønske os ifølge butikkerne. I fjernsynet kører reklamerne om samme emne, alt det vi nødvendigvis må eje.

Hver dag kan vi følge med i nyhederne fra hele verden. Krig og vold er efterhånden hverdagskost i nyhederne. Børn i slummen i ulandene, der går rundt med oppustede maver. Snak om finanskrisen og arbejdsløshed. For nogen tid siden var der et søskendepar der stod frem på fjernsynet, og fortalte at de ønskede lovgivningen ændret, så søskende kunne have seksuel samliv med hinanden, og det skulle loven ikke blande sig i.

Jeg ved ikke, hvor meget alt dette påvirker vores liv i hverdagen. Men på et eller andet plan må det påvirke, og fylde os med en manglende evne til at se rigtig og forkert. Nogle gange må det påvirke vores sind og tanker.

Vi lever i et land med megen velstand, vi har tøj på kroppen, vi får mad hver dag, vi har næsten alle mulighed for at tage på sommerferie. Vi har råd til at gå på restaurant engang imellem eller i biografen. På mange måder lever vi rigtig godt i Danmark.

Men vi lever i et land med åndelig tørke.

Vi lever i et land, hvor rigtig og fork-

ert er nærmest ikke eksisterende. Vi lever i et land, hvor vi ikke føler en forpligtelse overfor vores nabo, måske kender vi ikke engang vores nabo. Måske kender vi ikke vores nabos navn. Vi lever også i land med stor ensomhed, der er mange i vores land der kæmper med dyb ensomhed. Familier er splittede. Mange bliver skilt.

Hvis du kikker på tv-programmet er det stopfuldt med reality shows. Programmer der følger danskere med kameraer på alle tider af døgnet. Mange af de programmer er fyldt med intriger og splid. De mennesker, der deltager i disse programmer, bliver efterfølgende nogle gange til idoler. På mange måder er Danmark meget rigt, men vi er også meget fattige. Vi er rige på penge og levestandard, men vi er fattige på åndelighed.

Humanismen er stor i Danmark, også iblandt kristne. Det kan se meget tilforladeligt ud.

Gud ønsker at bruge os

Gud kan forandre, og Han kan forandre på meget kort tid. Han gjorde det med Nineve i Jonas bog kap 3. v 5 -10.

"Nineves indbyggere tog budskabet alvorligt, og der blev udråbt en faste. Byens ledere og hele befolkningen klædte sig i sæk og aske for at vise, at de angrede deres synder. Så snart Nineves konge havde hørt Jonas' bud-

skab, havde han nemlig holdt rådslagning med sine ministre. De blev enige om, at følgende befaling skulle bekendtgøres over hele byen. Kongen og hans ministre bekendtgør hermed, at ingen, hverken dyr eller mennesker, må spise eller drikke noget. Alle skal klæde sig i sæk og aske og råbe til Gud om nåde. Alle skal omvende sig fra deres ondskab og gøre ende på uretfærdighed og vold. Måske vil Gud vise barmhjertighed og ikke ramme os med sin frygtelige straf, men lade os leve. Derefter tog kongen sin kappe af, klædte sig i sæk og aske og satte sig på jorden. Da Gud så, at indbyggerne omvendte sig fra deres ondskab, forbarmede han sig og ødelagde ikke byen, som Han havde sagt, at Han ville gøre".

Ligeledes blev der mange frelste i Sykar, da Jesus møder den samaritanske kvinde ved brønden. I Johannes evangeliet kap 4. vers 39 "Kvinden gik rundt og fortalte alle og enhver om, hvordan Jesus havde vidst ting om hende, som en fremmed ikke kunne vide. Som resultat heraf var der mange samaritanere fra den by, som kom til tro på Ham." og Hebræerne 13-v 8 "Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja til evig tid".

Det er den samme Gud, som forandrede mennesker dengang. Derfor kan Han også forandre i dag. Både i vores eget liv, men også i andres.

Gud valgte at gøre sig afhængig af Jonas i forhold til at gå til Nineve og

fortælle dem, at de måtte omvende sig, ellers ville de gå til grunde. Ligesådan har Gud valgt at gøre sig afhængig af dig og mig. Ikke at Gud ikke er større end dig og mig, og ikke at Han ikke kunne forandre uden os, men Han har valgt, at vi er en del af Hans plan, for at gennemføre Hans ønske for vore medmennesker – nemlig at alle mennesker skal have mulighed for at vælge Jesus som deres personlige frelser og forløser.

Gud kalder os alle

Det kan være, at du tænker, at kaldet kun er for særligt udvalgte. At kaldet måske kun tilhører nogle bestemte i kirken. Måske har du aldrig beskæftiget dig med dit kald, måske kender du dit kald, men du lever det ikke. Der kan være mange grunde til, at vi ikke lever i kaldet eller vi ikke kender Guds kald til os.

Men Gud har et kald til alle, der tilhører Ham. Det hænger uløseligt sammen med Mattæusevangeliet kap. 28, 18-20 ”Gå derfor ud og gør alle til mine disciple, idet I døber dem i faderens, sønnens og helligåndens navn”.

Det er et kald til os alle om at gå ud i verden og være med til at pege på Jesus, som menneskers Herre, Frelser og Forløser.

Hvem skal jeg sende? Hvem vil gå bud for os?” Jeg svarede: ”Her er jeg, send mig!” Står der i Esajas kap 6. v.9. Gud henvendte ikke sit kald direkte til Esajas. Esajas hørte Gud sige: ”Hvem vil gå bud for os?” Guds kald er ikke for nogle få særligt udvalgte, det er for alle og enhver.

Om jeg hører Guds kald eller ikke, afhænger af mine ørers tilstand, og hvad jeg hører, afhænger af min indstilling. ”Mange er kaldet, men få er udvalgt,” (Matt. 22,14) - det vil sige, at få viser sig at være udvalgte. De udvalgte er dem, der er kommet i forbindelse med Gud gennem Jesus Kristus. Og fordi Jesus har forandret vores liv, kan vi, hvis vi vil, høre Hans kald.

Vores ører kan blive rensset, så vi hører Guds stemme til os. Så vi hele tiden hører den stille, sagte røst, der spørger: ”Hvem vil gå bud for os?” Det er ikke et spørgsmål om, at Gud udpeger en person og siger: ”Nu skal du gå.” Gud tvang ikke Esajas til noget. Esajas var i Guds nærhed, og han hørte kaldet og indså, at der ikke var andet for ham at gøre end

helt frivilligt at sige: ”Her er jeg, send mig!”

Lad være med at tro, at Gud vil komme og presse eller tvinge dig til noget. Da Jesus kaldte sine disciple, var der ikke tale om nogen uimodståelig tvang. Hans stille, lidenskabelige og indtrængende ord: ”Følg mig!” blev sagt til mennesker, der havde alle deres sanser lysvågne.

Hvis vi lader den hellige Ånd bringe os ansigt til ansigt med Gud, vil vi også høre noget i retning af, hvad Esajas hørte, Guds stille, sagte stemme. Og helt frivilligt vil vi svare: ”Her er jeg, send mig!”

Jeg ved ikke, hvordan vi hver især har det med Gud og Hans kald til os. Siger vi ”Jeg vil gerne Gud”? Eller tænker vi, at vi ikke kan bruges til noget, eller nej, vi har for meget lige nu, så det må være en anden.

Vi har alle vore historier med os, der har gjort os til dem, vi er i dag. Vi har alle vore erfaringer, glæder, sorger og skuffelser. Men lige meget hvilken historie vi har med, så har Gud et kald til os unge som gamle. Gud ønsker os med som sine arbejdere.

Men det kræver, at vi stopper op, og siger JA vi vil gerne gå. Vi vil gerne bruges af dig. Det kalder også til at opgive, at opgive noget af vores eget. Jeg ved ikke, hvad den enkelte af os skal opgive. Men at tage Gud seriøst, er også at bede bønnen ”Mindre af os – Mere af dig Gud” og ”Lad din vilje ske Gud”.

Måske er vi blevet skuffet i livet. Måske har vi oplevet kaldet, men af mange grunde lever vi det ikke ud. Måske har mennesker forhindret os i kaldet. Men Gud fortryder ikke sin nådegave og kald. Gud er trofast, og Han fører os igennem, hvis blot vi er villige til at lægge hele vores liv i Hans hænder.

Gud kan gøre store ting igennem os. Gud gjorde store ting igennem Jonas, selvom Jonas ikke ville. Men Gud frelste en hel by. Gud frelste en hel by. Tænk Gud er så mægtig.

Gud vil gøre store ting i vort liv

Jeg siger ikke, det er nemt at leve i kaldet fra Gud. Jeg siger heller ikke, at så skal vi være loviske og ikke deltage i verden. At så må vi pludselig ikke nyde at gå på restaurant, få nyt tøj eller gå i biografen. Det må vi selvfølgelig gerne. Men nogle gange gør det ondt i første

omgang, at gøre det Gud ønsker af os. Til gengæld får vi lov at opleve en smag af, hvor stor og mægtig en Gud, vi tjener.

Vi kan få lov at se Gud genoprette mennesker omkring os og gøre mirakler i folks liv. Ikke nødvendigvis helbredelse af vores fysiske legeme, men helbredelse af måden, vi tackler livet på. Eller vi kan se miraklet ske, at mennesker vælger at give deres liv til Jesus, at sige ja til Jesus som deres Frelser.

Vi kan få lov at opleve, hvordan Gud udfrier mennesker. Hvordan Han sætter mennesker i frihed, så de kan ånde igen. Så de kender deres værdi i Gud. Og når man først har set den historie, smagt af det, så ønsker man at se mere.

Vores verden i Danmark er en syndig verden. Den er langt fra hvad Gud havde tænkt sig. Der skal meget genoprettelse til, og på nogle måder kan man sammenligne med Nineve, der levede i synd. Vi er i Danmark ved at bryde med moralen og Guds sandhed og lov. Og vi skal passe på som kristne ikke at tro, at vi ikke bliver påvirket af den verden vi lever i – af tidsånden.

Vi kan blive meget sløve, og miste modet, at der nogensinde sker en forandring. Men vi må tale om ret og uret i denne verden. Ikke nødvendigvis fordi vi forstår det, men fordi vi ved, at det var sådan Gud havde tænkt sig det.

Vi må bruge den tid, der er givet os her på jord rigtigt. Bruge den på at fremme Guds rige, at bygge mennesker omkring os op og være noget for hinanden. Paulus siger i Fillipperbrevet kap. 3:12-14:

”Jeg mener ikke, at jeg allerede har forstået det hele eller er blevet fuldkommen. Men jeg bliver ved med at arbejde hen mod det mål, som Kristus gav mig, da han i sin tid greb ind i mit liv. Kære venner, jeg mener som sagt ikke, at jeg har nået målet endnu, men jeg bestræber mig på ikke at se tilbage på det, der ligger bag mig, og kæmper i stedet frem mod det, der ligger foran. Jeg løber frem mod målet for at kunne modtage den himmelske sejrskrans, som Gud har kaldet os til gennem Jesus Kristus.”

Lad os bruge tiden, der er givet os, fornuftigt efter Guds hensigt, så vi fremmer Guds rige, og vi kan sige som Paulus at ”vi løber frem mod målet for at kunne modtage den himmelske sejrskrans”.

Saligprisningerne

"Salige er de, som stifter fred,
for de skal kaldes Guds børn" Matt. 5:9

*Jeg formaner Euodia og formaner Syntyke
til at enes i Herren. (Fil. 3:2)*

Fred. Det er hvad de fleste ønsker. Fred i hjertet, i hjemmet, på arbejdspladsen, i kirken, i samfundet, blandt nationerne. Længslen efter fred ligger dybt i os, men ofte synes den så langt væk. Der skal så lidt til, at freden pludselig bliver spoleret. At venner bliver uvenner, at misundelse kryber ind og bliver til modvilje, og på det større plan, at historiske, religiøse, etniske og økonomiske uenigheder blusser op mellem nationer og ender i krige. Og det synes os så svært at få stiftet fred, der hvor stridigheder er opstået.

Evangelisering

Det er Jesu ønske, at de kristne ikke bare ønsker fred og håber på fred, men at de rent faktisk stifter fred.

Og hvorfor kalder Jesus os til denne svære opgave?

Fordi Jesus er Fredsfyrsten, den egentlige Fredsstifter. Han stifter fred mellem Gud og mennesket ved at fjerne synden, som står imellem os og Gud - det er her fredens grundlag er - i selve evangeliet. Da Jesus bliver født, synger englene: "Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!" (Lukas 2:14) - og efter korset og opstandelsen, så hilser Jesus disciplene med et "Fred være med jer".

Derfor er en del af den kristnes fredsstiftende arbejde netop at pege på det Jesus har gjort. At pege på den fred, som Kristus ønsker at give alle mennesker.

Paulus skriver om Jesu død på korset, at her "nedrev han den mur af fjendskab,

Af Carsten Thomsen

som skilte os" fra Gud.

- De gode nyheder om Jesus Kristus er det egentlige fredsskabende budskab, og den kristne som delagtiggør andre i sin tro, er i virkeligheden et menneske, der bringer fred, skriver D. A. Carson i sin bog om Bjergprædiken.

Esajas skriver: "Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene! Han forkynder fred, han bringer godt budskab og forkynder frelse". (Es. 52:7).

At stifte fred i kirken

Den fredsstiftelse Jesus taler om her, er ikke kun imellem Gud og mennesker, men nok især mennesker imellem. Det hebraiske ord for fred, Shalom, betyder helhed, sundhed, harmoni og taler også om det dybe bånd af kærlighed og tillid, som Guds Ånd formidler i en familie, blandt venner og i kirken.

Derfor lyder der igen og igen opfordringer i Bibelen til enhed blandt kristne, til fællesskab og kærlighed - og advarsler imod stridigheder, splittelser, misundelse, bitterhed og fjendskab. Kristus er vor fred - og vi må afspejle den sandhed, at vi udgør én ånd.

Vi får serveret det modsatte af denne fred hver aften i flere af de reality-shows, som kører i en endeløs række på tv. F. eks. Paradise Hotel. En flok selvcentrerede unge i en luksusvilla, hvor én bliver stemt ud af programmet i hvert afsnit. De, der står bag programmet, har let spil. For Paradise Hotels brændstof er intriger, splid, misundelse, had og fjendskab. Alt andet end fred. Der er ingen

fred, så længe disse unge smiler sødt og dolker kniven i ryggen på deres "venner" - eller skal vi sige deres "alliancer". Den, der vinder, er formentlig den mest kyniske og kalkulerende af dem alle.

Det er ubehageligt, at dette bliver dyrket og hyldet i disse tv-programmer. I menigheden bør et andet sæt holdninger præge os. Ikke konkurrence-mentaliteten, ikke klike-dannelser og "partier", ikke bagtalelse og misundelse og ufred.

Paulus skriver: "Men jeg formaner jer....til at enes, så der ikke er splittelser iblandt jer, men så I holder sammen i tanke og sind. For Kloes folk har fortalt mig om jer, mine brødre, at I ligger i strid med hinanden". (1. Kor. 1:10-11)

Jakob skriver: "Hvorfor opstår der kampe og stridigheder blandt jer? Er det ikke, fordi jeres lyster fører krig i jeres lemmer? I begærer brændende, men opnår intet; I myrder og misunder, men kan intet udrette; I strides og kæmper, men opnår intet, fordi I ikke beder" (Jakob 4:1-2). Jakob sidestiller her nærmest det at misunde med at myrde.

Jesus har ikke blot stiftet fred mellem mig og Gud, men også mellem mig og min broder eller søster i Herren. Jesus døde også for min broder og min søster i Herren. Vi er blevet lemmer på et legeme, hvor Jesus er hovedet. Den sandhed bør virkelig præge vort fællesskab. "Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer", står der i Rom. 15:7.

Bekendelse og tilgivelse

Vil vi være fredsstiftere, så må vi først og fremmest undersøge vort eget hjerte - i bøn. Er der vrede eller had i dit hjerte,

modvilje mod personer i kirken? Mod nogle i din familie? På din arbejdsplads? Bekend det over for Gud og bed ham helbrede dig, så du kan begynde at vel-signe i stedet for at hade.

Og er der noget, jeg må bekende over for en anden i kirken? Er der behov for forsoning eller en ændret holdning over for nogle i min omgangskreds?

Der er noget smerteligt over at stifte fred. Det koster dyrt, ligesom det kostede Jesus dyrt på korset at velsigne sine fjender. Korset er ikke kun grundlaget for vor frelse, korset er også forbilledet, rammen, for vort nye liv i Kristus. Vil vi følge Jesus, må vi tage vort kors op.

- I skal underordne jer under hinanden i ærefrygt for Kristus, skriver Paulus (Ef. 5:21)

- I skal alle være klædt i ydmyghed over for hinanden, skriver Peter (1. Pet. 5:5).

Det kan synes meget svært, når vi føler, at vi bliver overset, når vi ikke føler, at vi får ros for den tjeneste vi er sat i, når andre bliver fremhævet i stedet for os. Når jeg ikke kan være med i den indercirkel, hvor alt det spændende foregår, når jeg bliver gammel og ingen regner mig for noget mere.

Men her må vi i stedet række ud. Skrive et brev til den broder, som aldrig kontakter dig, besøge den besværlige tante, og sæt dig for at lære en at kende i kirken, som du i årevis har ignoreret. Det er ofte i de små hverdagsagtige ting, at vi kan stifte fred.

Vil vi være fredsstiftere, så må vi prøve at sætte os i den andens sted - det kræver, at vi ikke fælder en hurtig dom over andres handlinger. Hvilken situation står de i? Hvad var det, der fik dem til at gøre lige netop dette? Det gælder især i situationer, hvor vi er tredjepart og forsøger at forsone to stridende parter. Det kræver visdom og et forsøg på at forstå begge parter, at lytte opmærksomt med risiko for at fornærme en eller begge parter.

Vil vi være fredsstiftere, så må vi acceptere vore medtroende med alle deres fejl og mangler - ligesom du gerne vil accepteres for den, du er. Prøv at fokusere på det gode i andre mennesker, og ikke kun det negative. Når vi finder svagheder eller fejl hos andre, så er det ofte som om det overskygger alt det gode, som også er i deres karakter.

Vende den anden kind til?

Jesus går meget langt, ja umuligt langt synes vi, når han kort efter saligprisningerne kommer med sin opfordring til næstekærlighed i yderste potens:

- Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til. Og vil nogen ved rettens hjælp tage din kjortel, så lad ham også få kappen.....Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer.....Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør toderne også. Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også. Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen! (Matt. 5:39-48).

Om disse vers skriver Dietrich Bonhoeffer i "Efterfølgelse":

- Det er højdepunktet. I bønnen træder vi hen til fjenden, stiller os ved hans side. Vi er med ham, hos ham, for ham, når vi træder frem for Gud. Jesus lover os ikke, at den fjende, vi elsker, velsigner og gør godt imod, ikke mere vil forfølge os. Det vil han. Men ikke engang derved kan han skade os eller overvinde os, hvis vi tager det sidste skridt hen til ham ved at gå i forbøn for ham. Vi træder frem for Gud i hans sted, bærende på hans nød og fattigdom, skyld og fortabthed.

At tage om det ondes rod

Paulus siger i Rom. 12:18 "Hold fred med alle mennesker, om det er muligt, så vidt det står til jer".

Paulus har realitetssans. Så vidt det står til jer. At stifte fred handler ikke om at acceptere alt for "fredens" skyld. Det betyder ikke at du udglatter uenigheder i teologiske spørgsmål, hvis det handler om grundlæggende ting i troen. Jo, kirkens enhed er vigtig, men ikke på bekostning af vigtige trosspørgsmål.

Det handler ikke om, at du bare ignorerer uoverensstemmelser.

"Hvis din broder forsynder sig, så sæt ham i rette, og hvis han angre, så tilgiv ham", siger Jesus i Luk. 17:3.

Måske kunne der oftere stiftes fred og skabes virkelig forsoning, hvis vi var mere villige til at tale åbent om tingene, tage fat om det, vi er uenige i, eller konfrontere hinanden, hvis vi er blevet trådt over tærne.

I stedet går vi måske hen til en anden og bagtaler vedkommende. Det er nem-

mere end det ubehagelige at sætte en anden i rette.

En diktator kan opretholde freden, men han har dermed ikke stiftet fred, hvis han undertrykker befolkningen. Fred og retfærdighed må gå hånd i hånd. En fredsstifter må påtale uretfærdigheden og forsøre de svage og hjælpeløse.

Det handler heller ikke om, at tilgivelse løser alle problemer og er med til mirakuløst at stifte fred mellem mennesker. Jo, det må starte i dit hjerte - at du ved Guds hjælp kan tilgive, så du kan bede for den, der har gjort dig ondt. Men det er ikke ensbetydende med, at du accepterer hans eller hendes opførsel, at du ikke kan påtale den, eller at du kan glemme det.

At stifte fred er i det hele taget meget komplekst og kræver stor visdom. Hvornår vi skal tie og hvornår vi skal råbe op, hvornår vi skal mægle og hvornår vi skal trække følehornene til os. Der er ikke altid nogen nem løsning på problemerne, men valget mellem to onder. Martin Luther Kings drøm var stor, "hvide og sorte hånd i hånd", men at stifte den forsoning og få folks øjne op for at alle racer var lige i Guds øjne, og havde lige rettigheder, det betød konflikt - at påtale det og kæmpe en ikke-voldelig kamp for det, mener jeg også var i fredsstifterens ånd.

Velsignelsen ved at stifte fred

"Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn" (Matt. 5:9). Johannes undrer sig i glæde over det: "Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det!" (1. Joh. 3:1).

En, der stifter fred, afspejler sin Faders vidunderlige fredsstiftende væsen. Og det peger også frem mod evigheden - mod den fred, som vi som Guds familie vil få lov at opleve i Hans fredsrig:

*Ulven skal bo sammen med lammet,
panteren ligge sammen med kiddet;
Es. 11:6*

*Han skal skifte ret mellem folkeslagene,
fælde dom blandt talrige folk.
De skal smede deres sværd om til plovjern
og deres spyd til vingårdsknive.
Es. 2:4*

"The Meaning of Marriage - facing the Complexities of Commitment with the Wisdom of God" af Timothy Keller with Kathy Keller"; 2011; kr. 169,95 (Saxo).

Endnu engang en fremragende bog af Timothy Keller - nu skrevet sammen med hans kone Kathy. Endnu er den ikke kommet på dansk, men forhåbentlig kommer den og forhåbentlig oversat af Birger Pettersen, den fremragende oversætter af Kellers tidligere bøger.

Men læser man engelsk, vil det være en udmærket idé at læse den; er man bare en lille smule øvet i det, er det ikke nogen uoverkommelig opgave.

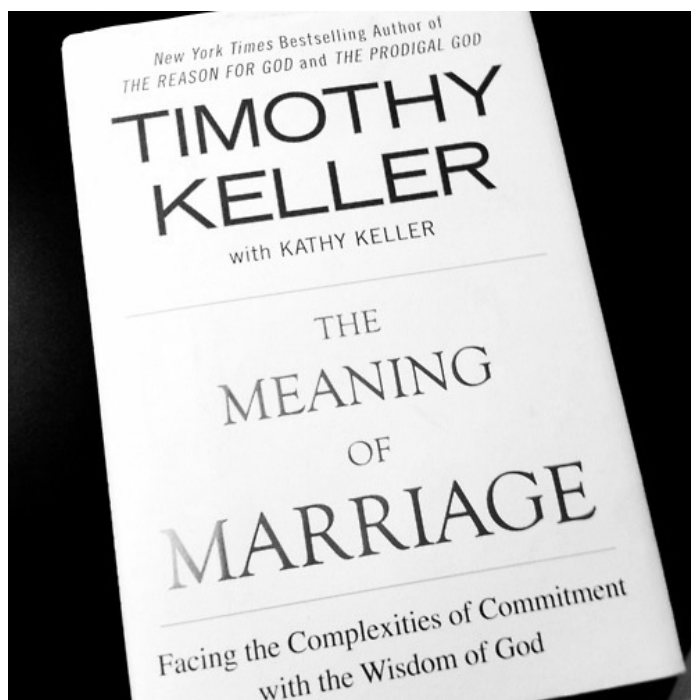
Den bibelske udgangstekst for det Kellerske ægtepar er Paulus' berømte tekst om ægteskabet som afbildet i Herren Jesus Kristus og det forhold, Han i sin kærlighed har til kirken. Kellernes holder sig til den tekst, men også den meget anderledes tekst i 1. Kor. 7 kommer under kyndig behandling.

Bedste bog om ægteskabet

En meget væsentlig del af den rigdom læseren får, når han eller hun læser Kellernes bog er en meget større og meget bredere forståelse af Paulus' sublime tekst, men også en meget større og uddybet forståelse af, hvad ægteskabet er, og hvordan det bør udtrykkes og leves, når det leves i lyset af Kristi forhold til menigheden og menighedens til Ham.

Som i alle Kellers bøger er også denne her fyldt med eksempler og illustrationer og med citater, ikke mindst citater af C.S.Lewis. Keller er virkelig en Lewis fan; Lewis var da også en stærkt medvirkende årsag til, at Tim Keller kom til tro. Kellernes henter deres eksempler mange steder fra, ikke mindst fra deres eget ægteskab, som de er meget åbenhjertige om, nærmest hudløst ærlige, men bruger også eksempler hentet fra de talrige mennesker, som de har mødt og møder i kirken.

For min egen del vedgår jeg gerne, at det er den bedste bog, jeg til dato har læst om ægteskab, ikke mindst fordi den holder sig så tæt til det bibelske forbillende, samtidig med, at kendskabet til den

menneskelige situation som syndere, som vi alle bringer med os også ind i ægteskabet, bestemt ikke bliver fortiet. Bogen lægger også på en særdeles god måde vægt på, at mænd er mænd, og kvinder er kvinder, og at vi skal lære at respektere hinandens forskelle.

Vigtig er også understregningen af, at det koster arbejde at opbygge et godt ægteskab, og det kræver også guddommelig hjælp. Kellernes fremstilling er ikke fjendtlig overfor den romantiske tilgang, de fleste af os har til ægteskabet, men de advarer, og advarer med rette mod at lægge for megen vægt på det, og igen er de ikke karrige med eksempler, bibelske som mere nutidige. Bogen er vidunderligt fri for den pseudo - psykologi, som skæmmes mange andre bøger om ægteskabet.

Hjælp til ægteskaber der halter

Ægteskaber, som halter, og hvor måske separation eller skilsmisse har været overvejet, kan få hjælp til at gennemtænke og revidere overvejsen, og ægtepar, som føler, at deres ægteskab er noget nær det bedste på jord får også hjælp til at gøre det endnu bedre, ikke mindst til at bringe det mere i overensstemmelse med den himmelske vision og præsentation,

Paulus giver os i Efeserbrevet 5.

Også det vanskelige spørgsmål om underordnelse får en kyndig behandling, denne gang af Kathy. Og ingen af os mænd, som læser med, efterlades det mindste i tvivl om, hvad vores ansvar er. Der efterlades ikke noget alibi for lathed og for at optræde som små eller store tyranner.

De enlige lades heller ikke i stikken; hele kapitel 7 helliges dem og 1 Korinther 7.

Bogen er på 244 sider efterfulgt af 34 sider med noter.

Bogen har efter en introduktion 8 kapitler og slutter med en epilog og et appendiks. Overskrifterne på kapitlerne er som følger:

1. The Secret of Marriage
2. The Power of Marriage
3. The Essence of Marriage
4. The Mission of Marriage
5. Loving the Stranger
6. Embracing the Other
7. Singleness and Marriage
8. Sex and Marriage.

Hermed være bogen på det varmeste og hjerteligste anbefalet.

Louis Nielsen

Et nyt liv i tjeneste for Gud

Thessalonikerbrevene er nogle af Paulus' ældste breve. Menigheden i Thessalonika blev grundlagt under Paulus' anden missionsrejse, den anden by i Europa næst efter Filippi, hvor evangeliet blev forkyndt og slog rod. Thessalonikerne tog imod evangeliet under trængsler og forfølgelser.

Fra begyndelsen af kostede det noget at være kristen i den by i Makedonien. Men de opgav ikke troen, tværtimod holdt de fast, for det var ikke menneskers ord, de havde taget imod, men Guds. Paulus' hjerte strømmer over af kærlighed over det og er fyldt af taksigelse.

Ikke så snart var evangeliet kommet til Thessalonika, før det gjorde en dyb forskel hos dem, der tog imod. "De", siger Paulus "vendte om til Gud fra afguderne for at tjene den levende og sande Gud, og fra Himmelen vente Hans Søn, Jesus, som frier os fra den kommende vrede".

Thessalonikerne gjorde op med afgudsdyrkelsen og gav sig med et fornyet sind hen til at tjene Gud og til at vente, at Jesus skulle komme igen. De havde fået en helt ny orientering, et nyt centrum i deres liv og et nyt mål at leve deres liv ud fra. Det er, hvad "omvendelse" betød dengang og nu. Og kristen spiritualitet begynder og fortsætter ud fra det. Det er, som salmedigteren Brorson synger:

*"Kom, hellige olie, sjælenes kræfter
at salve i mig,
at hvad jeg skal tænke og gøre herefter,
må virkes ved dig,
at Åndens livsalige frugter må stå
i dejligste grøde
og dagligen døde
/: den onde attrå:/"*

Thessalonikerne modtog Guds ord. De gav det ord myndighed over deres liv; blev oplært ved det, og de stillede sig under dets kraft. Igen et uomtvisteligt tegn på at stå overfor noget, som Helligånden har skabt og kaldt til live.

Og igen vil vi understrege, at også det er essensen i kristen spiritualitet/ åndelighed. Al spiritualitet, som kan kalde sig kristen, har sin rod i, hvem Helligånden er, og hvad Helligånden gør. En dyb tilid, ydmyghed og kærlighed til Guds ord, vil også altid være dens tro følgesvend.

Evangeliet ikke blot ændrede mange

ting i thessalonikernes liv; det havde allerede ændret mange ting i Paulus' liv. Han var ikke længere den hovmodige, dominerende mand, han engang havde været før Jesus kaldte ham på Damaskusvejen. Med kærlighed og stor omsorg, tjente han nu Guds folk, gav sig selv hen i bøn og tjeneste for det.

"Fromt, retskaffent, uangribeligt" færdedes han blandt de kristne i Thessalonika, og var "som en far over for sine børn, formanende og opmuntrende og tilskyndende hver eneste" af dem "til at leve, som Gud vil det, han der kalder til sit rige og sin herlighed".

Trængsler er forventeligt

I sin omsorg for thessalonikerne havde Paulus gerne set dem sparet for de trængsler, de har været igennem, og han har været ængstelig for, at de skulle være bragt til at vakle og måske forlade troen, men nu, da han har erfaret, at det så langt fra er sket, takker han Gud, ja nærmest jubler for Guds ansigt. Trængsler er en del af den kristne kaldelse, og vi skal ikke forvente at kunne undgå dem. Og sådan synes thessalonikerne at have taget imod de trængsler, de har lidt. Deraf Paulus' glæde. Trængsler, modtaget og båret på den rette måde i en ægte værdsættelse af evangeliet, er også et af den ægte spiritualitets kendetegn.

Man kan, medens man læser disse tre første kapitler af 1 Thessalonikerbrev, godt undre sig over, at thessalonikerne, der kun har været kristne i nogle få uger, allerede er i besiddelse af så stor modenhed. Det er naturligvis Guds værk, men også et vidnesbyrd om, at hvor evangeliet virkelig arbejder i Helligåndens kraft,

dér afføder det en robust og livskraftig kristendom.

Hvorfor vi (under langt bedre kår) desværre langt fra altid oplever det sådan hos os, er der nok flere svar på, men et af svarene er, at evangeliet ikke bliver forkyndt så ufortyndet og så kompromisløst som det blev af Paulus.

Vi har en tendens til "at hugge en hæl og klippe en tå" for at gøre budskabet mere spiseligt, men ved det opnår vi ikke en mere robust kristendom. Meget af den spiritualitet, der søges i dag, har ikke antennerne rettet ind mod evangeliet, men mod mange andre ting.

Evangeliet bærer kirken og uden det ingen kirke, det ved vi godt, men når vi er omgivet af menneskers ligegyldighed, og vi vider vore hjerner for at få en smule opmærksomhed, så overser vi nemt evangeliet og opfinder et helt katalog af "spændende ting", som i det mindste vil kalde mennesker til huse. Men resultaterne er ringe, og nogen robust kristendom kommer ikke af nogen af de tiltag. Sorry to say so.

Måske skulle vi komme til vor tids mennesker på samme måde som Paulus, Silas og Timotheus kom til Thessalonika med Guds ord og ikke andet end det. Måske ville det overraske os på samme måde, som det overraskede apostlene.

Med den korte tid, Paulus havde haft thessalonikerne for sig selv, var han klar over, at der var mangler ved deres tro, mangler, som han nu søger at udbedre.

Sand spiritualitet er ikke noget rent åndeligt, den har i allerhøjeste grad med hverdagslivet at gøre. Og lige her var der åbenlyse mangler i thessalonikerne tro. Kristendom skal læres. Sand kristendom indeholder et element af viden og lær-

dom. Den første kirke lige fra apostlenes tid var ivrige med at oplære de frelst, lære dem "Herrens vej" at kende. Katekumeratet, oplæring til discipelskab var en vigtig og udbredt praktiseret ting i den første kristne kirke.

Katekismen, tros læren var også vigtig. En genopvågning af forståelsen af det i den moderne kirke oplever vi ved afholdelsen af Alphakurser, og det er en god ting, så kan vi altid diskutere om indholdet af disse kurser er det helt rette? Men oplæring er ikke blot for de nyfrelste. Også modne kristne må undervises, så de kan undervise andre.

Broderkærligheden er overordentlig vigtig. "At I må blive overstrømmende rige i kærligheden til hinanden og til alle", og at Gud "styrker jeres hjerter til at blive uangribelige i hellighed over for vor Gud og Fader, når vor Herre Jesus kommer med alle sine hellige" er Paulus' bøn for thessalonikerne (1 Thes 3:12-13). Denne vækst i kærlighed og hellighed er vigtig i al kristen spiritualitet.

Det handler ikke om askese og fromhedsøvelser, men om at elske alle og vokse i hellighed, "leve Gud til behag" som Paulus uddyber det til i 4:1.

Guds påbud til os handler først og fremmest om et liv, som gør det klart for alle, at vi kender Gud, at vi er "vendt om til Gud fra afguderne" og nu "tjener ham". Ikke mindst kendes dette forvandlede liv gennem en anden indstilling til ægteskabet og en anden opførsel i det.

Hedenskabet tillod hvad som helst, hvad ægteskab og sexliv angår. Det var ikke styret af nogen moral. Derfor sætter apostlenes undervisning af de nyfrelste så stærkt ind her. Som forholdene er i vort samfund, kunne det godt hænde, at vi skulle undervise mere om, hvad det er at leve helligt, når det angår det at gifte sig og at leve sammen.

Det er også vigtigt, at vi er redelige i dagliglivets handler, at vi ikke snyder og bedrager nogen, men svarer enhver sit.

Læg mærke til, hvordan Paulus i brevens to sidste kapitler vender tilbage til ordet "hellighed". Og hvordan han atter og atter taler om "at vokse" og "gøre fremgang". Det at være et kristeligt modent menneske er et helt livs indsats.

Sociale ydelser?

For Paulus er det også vigtigt, hvordan kristne lever med dem, som "er udenfor",

de som endnu ikke er kristne. Over for dem skal vi "leve ordentligt", leve socialt ansvarligt. Det vil sige, at vi passer vort arbejde, sætter en ære i at klare os selv, ikke falder nogen til byrde, hellere med overskud til at gøre godt med end at leve i afhængighed af andre.

Det er meget svært at tale om i et moderne velfærdssamfund uden at blive politisk. Vi kan også nemt komme til at tale om det på en unuanceret måde, en måde som er sårende og ikke retfærdig.

Moderne velfærdsordninger er nogle, vi betaler til gennem vore skatter, en slags gensidig forsikring, og derfor nogle, vi er berettiget til at trække på, når vi kommer i trang. Vi nasser ikke på samfundet ved at bruge dets sygesikringer; ved at lade samfundet betale for vore børns skolegang, eller ved at modtage folkepension eller arbejdsløshedsunderstøttelse, eller for en kortere eller længere tid ved at modtage bistandshjælp.

Men vi gør det, hvis vi unddrager os at betale skat eller udnytter systemet ved at give falske oplysninger eller nægte at arbejde, hvor der er arbejde at få. Eller hvis vi gør brug af ydelser, vi reelt ikke har noget behov for.

Systemet fordrer, at der er en gensidighedsfølelse i folket, en erkendelse ikke kun af ret, men også af pligt, og en villighed til at træde bagerst i køen, når andre trænger til en ydelse mere end jeg. Det er denne moral, som er ved at gå i opløsning, og som gør, at samfundet ikke kan honorere alt det, som kræves, og hvor det derfor svigter de svageste.

Paulus' undervisning her, skønt givet i en helt anderledes tid, indeholder mange elementer, som trænger til at blive draget ind i den løbende politiske diskussion.

Brevet indledtes med en henvisning til Herrens genkomst, det gentages i 3:13, og det udvikles i 4:13-5:11 og i det 2. brev til Thessalonikerne. Herrens genkomst er altid en vigtig del af den kristne forkyndelse, ja den kan end ikke tænkes uden, at det er med. Et evangelium uden dette håb er et amputeret evangelium.

Og der er håb, siger Paulus. Døden er ikke ultimativ for den, som hører Kristus til. For Herren kommer sådan, som det er sagt, kommer ved den sidste basun, og når ærkeangelens røst lyder og kommer ledsaget af hærskarer af engle. Og så skal de døde i Kristus opstå, og alle de, som lever til den tid, skal sammen med dem rykkes bort i skyerne for altid

at være sammen med Herren. I det er der trøst, som forløser sorgen. Kristen sorg er aldrig uden håb. Lad os prente det ind i vort sind, medens sorgen endnu er på lang afstand af os, så vi har det rede den dag, sorgen banker på vor dør.

Kristen spiritualitet vil have sit fokus rettet mod den Herre, som kommer igen, lade sig optænde af den trøst og glæde, som er knyttet til det kristne håb. Han og hun vil også glæde sig over det lys, det har tændt i sjælen. At det har bragt vort liv ind i dagen, Guds dag, og at vi "ikke tilhører natten og mørket", men er "lysets børn og dagens børn". Dette eksistentielle præg, som det kristne håb, sætter på dagligdagen, er livsforvandlende og identitetsskabende.

Livet er ikke længere på må og få, men har retning og antager karakter efter Ham, som har givet os sådant et håb. Det er med til at bestemme, hvad vi vil bruge vort liv til, hvordan vi vil prioritere vor tid, hvad vi vil sige "ja" til, og hvad vi vil sige "nej" til. Det giver os også frelsesvisshed i tillid til, at vi "ikke er bestemt til at rammes af Guds vrede, men til at opnå frelsen ved vor Herre Jesus Kristus, som døde for os, for at vi, hvad enten vi er vågne eller sover, skal leve sammen med ham" (5:10). Det rækker os også de våben med hvilke vi kan og skal kæmpe vor kamp: "Troen og kærligheden som brynje, frelseshåbet som hjelm".

"Fredens Gud" vil således "hellige os helt og holdent og bevare fuldt ud vores ånd og sjæl og legeme lydefri ved vor Herre Jesu Kristi komme! Trofast er han, som kalder os; han vil også gøre det" (5:23-24).

Skønt Paulus har ydet os så meget og så langt mere end det, vi i disse artikler har kunnet samle op vedrørende sand kristen spiritualitet, må vi ile videre til vort næste eksempel: Apostlen Johannes.

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole. Sekretariatet v.

Henning Lütje, tlf. 74415540. **Ekspedition:** Gerda Jessen Sørensen, Lindevej 56 A. 5250 Odense SV, tlf. 66132048.

Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid i Hjøllum Christensen. **Bladet udgives** 3 gange om året).

Årsabonnement: 125 kr. **Hjemmeside:** www.kristentperspektiv.dk